

SLADKÝ ŽIVOT

Melanie Milburneová
Skotské sídlo

MELANIE MILBURNEOVÁ

SKOTSKÉ SÍDLO

PŘEKLAD

MAREK DRDA

Milá čtenářko,

minulý a předminulý měsíc jsem Vám adresoval dva své „španělské listy“. Tak jestli dovolíte, uzavřel bych to dneska posledním; do třetice všeho dobrého.

Když jsem se před pár roky dostal poprvé na slavnou barcelonskou nákupní třídu Rambla, čekal jsem – ovlivněn příběhy, v nichž tam nakupují hrdinky vyba-vené zlatou kreditní kartou hrdiny-miliardáře, že přes samé Manoly Blahniky, Diory apod. nebude vidět „obyčejný svět“.

A víte, že to tak není? Sklenka proseka a talířek s tapas vás tam určitě nezruinují. Ale nejvíce mě překvapila ta spousta stánků s květinami, které prodávají semínka – opět květin, ale také rajčat, okurek a papriček. To je teď po celé Evropě obrovský hit; také mně dozrávají papričky původem z asi pěti zemí světa.

A tak jsem uvažoval, jak zrovna tahle „móda“ má blízko k tomu, o čem jsou mé příběhy. Tedy k lásce. Takové semínko nestačí hodit do hlíny, ať už si to dopadne, jak chce. Je třeba se o něj starat. A je třeba se smířit s tím, že květy, neřkuli plody uvidíme až za mnoho týdnů či měsíců. A s láskou je třeba pracovat stejně – starat se o ni a čekat, trpělivě čekat, až se „urodí“...

I když čtrnáct let, tedy tak dlouho, jako museli čekat Minerva a Oliveiro v povídce Nesmíš být mým mužem! od Amandy Cinelliové, je přece jen snad až příliš mnoho!

*... s láskou
Váš Harlequin*

Melanie Milburneová
SKOTSKÉ SÍDLO

Amsterdam • Atény • Bombaj • Budapešť • Hamburk
Londýn • Madrid • Milán • New York • Paříž
Rio de Janeiro • Stockholm • Sydney
Tokio • Toronto • Varšava

Název originálu:
Never Gamble with a Caffarelli

První vydání:
Mills & Boon, an imprint of Harlequin (UK) Limited, 2013

Překlad:
Marek Drda

Odpovědný redaktor:
Jiří Chodil

© 2013 by Melanie Milburne
© For the Czech Republic edition by HarperCollins Polska sp. z o.o.,
Warszawa 2025 (Skotské sídlo, 2015 by HarperCollins Polska
sp. z o.o.)
Tato kniha je vydána na základě licence Harlequin Books S.A.

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci části díla
v jakékoliv podobě.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní. Jakákoliv podobnost se
skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je čistě náhodná.

Harlequin a Harlequin Sladký život DUO jsou ochranné známky,
jejichž vlastníkem je Harlequin Enterprises Limited a které byly
použity na základě jeho licence.

HarperCollins Polska je ochranná známka, jejímž vlastníkem je
HarperCollins Publishers, LLC. Název ani známku není možno
použít bez souhlasu vlastníka.

Ilustrace na obálce byla použita po dohodě s Harlequin Books S.A.
Všechna práva vyhrazena.

Elektronické formáty: Katarzyna Rek

HarperCollins Polska sp. z o.o.
ul. Domaniewska 34A, 02-672 Warszawa
info@harpercollins.pl
www.harpercollins.pl
www.harpercollins.cz

ISBN 978-83-291-2217-7 (EPUB)

ISBN 978-83-291-2218-4 (MOBI)

ISBN 978-83-291-2219-1 (PDF)

PRVNÍ KAPITOLA

„Co tím myslíš, že jsi prohrál?“ Vyděšená Angelique zoufale hleděla na svého otce.

Henri Marchand lhostejně pokrčil rameny, Angelique však viděla, jak mu ohryzek poskočil nahoru a dolů, jako by otec právě něco nepříjemného polkl. Angelique ale měla za to, že trpčí sousto než přijít při partii pokeru v Las Vegas o sídlo na skotské Vysočině, které její nebožka matka zdědila po předcích, okusíte jej stěží.

„Vedl jsem si dobře až do chvíle, kdy jsem naletěl Remymu Caffarellimu a uvěřil, že má smolný den,“ vyprávěl otec. „Hráli jsme celé hodiny a Remy prohrával skoro každou hru. Myslel jsem si, že to s ním skončuju a úplně ho oškubu. Dohodli jsme se, že vítěz bude brát všechno. Měl jsem nejlepší karty za celý večer, ale on je trumfl.“

Angelique cítila, jak jí na zádech naskakuje husí kůže a krev se zahřívá až k bodu varu. „Řekni, že jsi Tarrantloch neprohrál zrovna s Remym Caffarellim.“ Remy byl její nejhorší nepřítel. Udělala by cokoli, aby se zrovna tomuhle chlapovi vyhnula – aby si na něj ani nevzpomněla!

„Vyhraju ho zpátky,“ vychrlil její otec s povýšenou sebedůvěrou patologického hráče. „Vyzvu ho k další hře. Zvednu sázky. Remy další hře nedokáže...“

„A prohraješ ještě víc?“ Střelila po otci rozzlobeným pohledem. „Narafičil to na tebe. Copak to

nechápeš? Spadeno měl na tebe odjakživa, ale ty jsi to ještě stokrát zhoršil, když jsi mu sabotoval tu jeho expanzi do španělských hotelů. Jak jsi mu na to mohl skočit?“

„Tentokrát ho převezu. Uvidíš. Myslí si, že je kdovíjak chytrý, ale já mu to oplatím tam, kde ho to opravdu zabolí.“

Angelique zvedla oči k nebi a odvrátila se. Připadalo jí, jako by jí někdo zrezivělou lžící vydlabal žaludek. Jak mohl otec s Remyem Caffarellim prohrát domov předků její milované matky? Vždyť mu Tarrantloch ani nepatří! Otec ho měl pro ni spravovat do jejích pětadvacátých narozenin, do nichž zbýval necelý rok.

Její azyl. Její soukromé útočiště. Jediné místo, kde mohla být sama sebou, aniž by ji oslňovaly blesky stovek fotoaparátů.

Je pryč. Ztraceno. Prohráno v pokeru.

Teď je v rukou jejího nesmiřitelného nepřítele.

Ach, jak tohle Remyho asi potěší! Dokázala si ho živě představit: ten domýšlivý vítězoslavný úšklebek smyslných rtů, ten třpyt temných, kávově hnědých očí.

Ach, jak jen jí vařila krev!

Remy se bude chvástat po celé Evropě a každému bude vykládat, jak s Henrim Marchandem konečně zatočil.

Neúprosná rivalita mezi jejím otcem a Caffarelli-ovými trvala už deset let. Remyho dědeček Vittorio a její otec bývali nejlepšími přáteli a obchodními partnery, pak ale jejich vztah cosi pokazilo a Henri na poslední chvíli vycouval z velké expanze, kterou pro Vittoria podporoval. Pověst finančního impéria Caffarelliů utrpěla značné škody a oba muži od té doby spolu nepromluvili.

Angelique už dávno očekávala, že to nebude jeden z jeho bratrů, ale Remy, kdo po jejím otci půjde, aby se mu pomstil. Ze tří bratrů Caffarelliových měl Remy se svým dědečkem společného nejvíc, jejich vztah však

nebyl ani láskyplný, ani blízký. Angelique se domnívala, že Remymu jde o dědečkovo uznání, že se snaží získat jeho respekt, což se ani jednomu z jeho starších bratrů nepodařilo, přestože si nezávisle na rodinném impériu vybudovali svůj vlastní nemalé jmění.

Angelique se ale s Remym střetla ještě před úpadkem vztahů obou rodin a té záležitosti s jejím otcem. Považovala ho za rozmazleného hazardéra. A on si zase myslel, že Angelique touží jen po pozornosti. Osmiletý věkový rozdíl tomu moc nepomáhal, přestože Angelique byla první, kdo by přiznal, že s ní není snadné vyjít – zvláště po tom, co jí zemřela matka.

Znovu obrátila ke svému otci, který právě splachoval hořkou chuť porážky velkorysou dávkou brandy. „Máma se nejspíš obrací v hrobě – a její rodiče a prarodiče s ní. Jak jsi mohl být tak... tak *hloupý*?“

Henrimu ztvrdly oči a úzké rty se změnilly v bílou linku. „Pozor na pusu, mladá dámo. Jsem tvůj otec. Nebudeš se mnou mluvit jako s nějakým troubou.“

Narovnala se v ramenou i zádech. „A co s tím uděláš? Budeš mě častovat spoustou nadávek jako mámu? Urážet mě a psychicky týrat, dokud se nepředávkuju prášky, jen abych před tebou unikla?“

Pulzující a hrozivě vibrující ticho by se dalo krájet.

Angelique věděla, jak je nebezpečné otce rozčítit.

Zmiňovat se o něčem, o čem se nikdy zmiňovat nesmíte.

Celé dětství kolem něj chodila po špičkách, aby ho nerozzlobila. Uměl být zlý a bezcitný. Jako malá viděla, jak se matčino sebevědomí rozpadá a zanechává po sobě jen povadlý stín jejího bývalého já.

Ruku otec na matku ani na Angelique sice nikdy nevztáhl, potenciální hrozba tam nicméně byla. Visela ve vzduchu. Plížila se vám po kůži jako hnusný brouk s pichlavýma nožkama.

Jako malá se Angelique hrozně snažila otci zavděčit, jenže ať udělala cokoli, nikdy to nestačilo – nebo

to přinejmenším neodpovídalo jeho nesmyslně náročným kritériím.

Nakonec se rozhodla, že bude dělat pravý opak. Od svých sedmnácti se ho úmyslně pokoušela uvést do rozpaků. Šokovat ho. Proto tak tvrdošíjně trvala na své kariéře modelky předvádějící plavky. Věděla, jak ho rozčiluje a zahanbuje, že tělo jeho holčičky ukazují v časopisech, v katalogích i na billboardech po celé Evropě. Angeliقة dokonce úmyslně vyvolávala skandály v tisku a bylo jí ukradené, že novináři ještě upevňují její pověst divoké a zkažené zbohatlické dcerky, která ze všeho nejraději flámuje.

„Jestli si nedáš pozor, tak tě vydědím,“ procedil její otec mezi zuby výhrůžně. „Všechno do posledního penny dám na psí útulek.“

Angeliقة by byla bývala nejraději odsekla „Tak do toho. Jen to udělej“, jenže majetek, jehož darováním jí otec hrozil, patřil ve skutečnosti její matce. A Angeliقة se hodlala zatraceně snažit, aby získala zpět, co jí po právu náleželo.

A začne s tím hned teď.

Mezi místa, která měl Remy nejraději, patřila dárbirská poušť. Korunním princem starobylého království Dárbirí byl jeho kamarád z dob v internátní škole, Talíb Firás Muchtádí. Zlatavý pás nekonečných větrem čeřených písků, osamělé šepotání vzduchu rozpáleného jak v peci na pizzu, vzrušující barvy zapadajícího slunce, pocit odtrženosti od světa a bezmála feudální zákony a zvyky stály v ostrém protikladu k Remyho zcela modernímu životu jedenadvacátého století.

Žádný alkohol. Žádný hazard. Žádné ženy bez doprovodu.

Remy svůj rychlý život miloval – o tom nebylo sebemenších pochyb –, čas od času ale pocítil touhu se z něj vymanit a dobít si baterie.

Horký a suchý vzduch silně kontrastoval s chladným podzimem, který v Itálii, kde Remy strávil pár dní u dědečka, letos přišel dříve. S Vittoriem nebylo snadné vyjít bez ohledu na roční období – byl prudký a občas i násilnický. Jenže Remy měl rád pocit moci, který získával, když se tam bez ohlášení zastavil, což dědečka, jak věděl, strašně rozčilovalo, pár dní se zdržel a pak se bez rozloučení vytratil.

Ačkoli měl Itálii moc rád, těžko rozhodnout, kde si připadal nejvíc doma. Francouzsko-italské dědictví a léta strávená v anglické internátní škole z něj udělaly více méně světoobčana. Žádný opěrný bod, který by nazýval domovem, doposud nenašel. Život měl spakovaný v kufrech a vybaloval jej v hotelových apartmá. Líbilo se mu, že neví, co se stane z jednoho týdne na druhý. Pokaždé chytil stopu jako honící pes a vydal se za dobrým obchodem. A ten pak popadl za pačesy.

Rád se pohyboval po celé planetě, tu a tam vyzobl kšeft, pořádně přitlačil na pilu a vyhrával tam, kde se vyhrát nedalo.

Ušklíbl se.

Jako když vyhrál tu hru s Henrim Marchandem ve Vegas. To byl od Remyho mistrovský kousek. Nerad by kvůli tomu byl příliš nafoukaný, ale po pravdě řečeno trochu hrdosti sám na sebe cítil.

Zasáhl Henriho Marchanda na bolestivém místě: sebral tomu podrazáckému šejdíři jeho zámek ve Skotsku.

Vítězství bylo více než sladké – bylo božské.

Do Dárbíri Remy přijel, aby se mohl nad svou výhrou zamyslet. Tarrantloch patřil k nejkrásnějším a neznámějším sídlům ve Skotsku. Byl izolovaný a nepřístupný. Pro Remyho by představoval báječnou základnu – místo, které by mohl nazývat domovem. Bylo by to dokonalé útočiště, kde by mohl lovit, střílet, rybařit a poflakovat se s kamarády během svých neblaze proslulých týdenních flámů. Mohl se tam vydat

rovnou, aby se ujal vlastnických práv, ale nechtěl, aby to vypadalo, že už se nemůže dočkat, až to bude jeho.

Ne, lepší bude, když si Henri Marchand i jeho rozmazlená nevytváraná dcerunka budou myslet, že je to pro něj stejné jako jakýkoli jiný úspěšně završený obchod.

Na to, aby jí v tom ten její pršáček vymáchal, bude spousta času.

Už se nemohl dočkat.

Sehnat letenku do Dárbirí bylo dost obtížné. Dostat se tam, kde Remy Caffarelli bydlel, bylo jako pokoušet se projít bezpečnostní kontrolou na letišti s rukama plnýma granátů a s kalašnikovem v příručním zavazadle.

Angelique už podesáté zaskřípala zuby. *Vypadám snad jako nějaká bezpečnostní hrozba?*

„Potřebuji mluvit s *monsieur* Caffarellim. Je to velmi naléhavé. Krize v... ehm... rodině.“

V její rodině.

Recepční za pultem byl chladný a nedůvěřivý. Angelique se mohla pouze předpokládat, že je zvyklý odbývat celé houfy dychtivých žen, které by za pár minut se závratně bohatým a neuvěřitelně krásným Remym Caraffellim obětovaly ruku či nohu – nebo oboje.

Jako bych já mohla někdy klesnout tak hluboko.

„*Monsieur* Caffarelli je v tuto chvíli zaneprázdněn.“ Recepční jí věnoval pohled, který ji okamžitě ocejoval jako další doufající a okouzlenou blouznivku. „Večeří s korunním princem a jeho chotí a podle královského protokolu jej nelze rušit, pokud se nejedná o nanejvýš neodkladnou politickou záležitost.“

Angelique v duchu zvedala oči k nebi. Vypadalo to, že bude muset vyzkoušet jinou taktiku a najít způsob, jak se tam dostat nepozorovaně. Jenže podobné věci jí šly dobře.

Někoho přelstít. Přechytračit. Vypéct.

Sama se pro sebe usmála.

V tomhle vynikala.

Uplatit mladou služtičku, která Angelique poznala ze snímků, jež Angelique před měsícem fotila pro jeden časopis, netrvalo dlouho. K získání přístupu do Remyho apartmá jí stačil jediný autogram.

Mladá služebná se zmiňovala o tom, jak je důležité, aby Angelique v Remyho pokoji nikdo neviděl. Ohledně společenských styků mužů a žen bez řádného dohledu tu zjevně panovala přísná pravidla. A přestože Angelique zlobilo, že se musí schovávat, rozhodla se hrát na jistotu, dokud nebude bezpečně vědět, že Remy vchází do apartmá sám.

Přejela pokoj očima a hledala vhodnou schovávačku.

Za záclonami? Ne, to by ji viděli zvenčí.

V koupelně? Ne, nějaká služka by mohla přijít uklidit ten hrozný nepořádek, který tam Remy nechal.

Angelique pohlédla na šatník, který sahal až ke stropu a táhl se podél jedné zdi.

Možná trochu kliše...

Ale perfektní!

DRUHÁ KAPITOLA

Jakmile vstoupil do apartmá, pocítil Remy podivný neklid. Tísňivý dojem, že něco je jinak, než když odtud odcházel. Večerní návštěvu služebné zrušil, protože nesnášel, když kolem něj neustále někdo pobíhal. Přece by nejednali v rozporu s jeho přáním, ne?

Zavřel dveře a znehybněl.

Vyčkával.

Naslouchal.

Pohledem pročesával přepychově vybavené apartmá a pátral po známkách toho, že je něco v nepořádku. Jeho notebook ležel pořád ještě otevřený na psacím stole a spořič obrazovky byl stejný, jako když Remy odcházel na večeři. Plechovka koly, kterou načal, stála na místě, kde ji odložil, a kondenzovaná vlhkost vytvářela kolem jejího dna loužičku.

Zalétl pohledem dál, k otevřeným dveřím luxusní ložnice. Potah na posteli byl nepatrně pomačkaný v místech, kde na něm seděl, když telefonoval s jedním zaměstnancem své kanceláře v Monte Carlu. Na podlaze stále ležel jeden z ručníků, které použil, když se sprchoval. Kousek od něj spočívala nepořádná hromada použitého oblečení.

Byla to jen pásmová nemoc, nic víc. V duchu se napomenul, sundal si sako a pohodil je na područku nejbližší pohovky. Zvedl ruku a povolil si kravatu. Celý večer ho trochu škrtila, jenže pravidla jsou pravidla

a on se jim rád podřídil, protože tu mohl zapomenout, že je nejmladším synem dynastie Caffarelliových.

Tady ho nikdo nesrovnával ani se staršími bratry, ani s dědečkem, kterého nebylo možné potěšit.

Tady byl svobodný jako sokol v poušti. Teď měl pár dní na to, aby si orazil a osvěžil se na jednom z nejteplejších míst na Zemi. Život uměl být celkem prima – pokud ovšem za volantem seděl Remy.

Angelique zadržela dech na tak dlouho, až myslela, že omdlí. Věděla však, že než ze šatníku vyleze, musí počkat, až bude Remy bezpečně uvnitř apartmá a uvolní se.

Ne že by v tomhle šatníku bylo nějak moc šatů.

Většina se jich zřejmě válela na podlaze v ložnici nebo bez ladu a skladu vyhřezávala z Remyho odlehčené cestovní tašky. Stejně děsivá byla ale i přilehlá koupelna, o které Angelique uvažovala, než se rozhodla pro šatník. Když se Remy holil, nechal po sobě v mramorovém umyvadle tmavý kroužek vousů a na podlaze ležel další mokrý ručník.

Potvrzovalo se, co už věděla: Remy Caffarelli je rozmazlený playboy, který měl víc peněz než rozumu a vyrůstal mezi služebnictvem, jež kolem něj poskakovalo, připraveno uspokojit každý jeho rozmar.

To, že se na úžasného Remyho dívala takhle kritickými očima, byl trošičku paradox, protože sama vyrůstala obklopena bohatstvím. Přinejmenším ale po sobě uměla uklidit a svedla uvařit gurmánské jídlo o třech chodech s jednou rukou za zády.

Remy si v životě neuvařil ani vejce.

A nejspíš ani vodu na čaj.

Angelique zařala pěsti i čelisti.

Zato mně z něj vaří krev.

Slyšela ho, jak se pohybuje po apartmá. Slyšela vytrhnutí kroužku z otevírané plechovky. Alkohol to být nemohl, poněvadž v zemi panovala úplná prohibice.

Dovoz či konzumaci pašovaného alkoholu tu přísně trestali.

Zaslechla kliknutí, jímž aktivoval notebook, a potom cvakání prstů písčících na klávesnici. Slyšela, jak se hrdelně uchechtl, jako by ho pobavilo něco, co si právě přečetl na internetu nebo v mailu.

V břiše jí cosi předvedlo kotrmelec.

Remy měl moc hezký smích. Měl moc hezký úsměv. Měl moc hezká ústa. Sněním o jeho ústech strávila většinu puberty.

Okamžitě toho nech, ty huso hloupá!

Nebudeš myslet na jeho pusu ani na žádnou jinou část jeho naprosto neodolatelného a úchvatného těla.

Právě když se Angelique chystala vystoupit ze skříňe, zaslechla ostré a rázné zaklepání na dveře apartmá. Srdce jí prudce narazilo na hrudní kost.

Nečeká Remy někoho?

Třeba jednu z těch poblouzněných dychtivek? Ach, bože! Jestli bude muset poslouchat, jak Remy likviduje postel s nějakou barbínou, kterou mu propašovali do pokoje...

„*Monsieur Caffarelli?*“ zavolal úředně znějící hlas. „Rádi bychom si s vámi chvíličku promluvili.“

Slyšela Remyho kroky, jak šel otevřít. „Ano?“ otázal se tím svým přechočným způsobem, který povýšil na vědu.

Úředně znějící muž si odkašlal, jako by se chystal říct něco, co se mu říká dost obtížně. „Obdrželi jsme informaci, že máte v pokoji mladou ženu.“

„*Pardon?*“ Remyho převážně francouzský přízvuk přiměl Angeličin žaludek k dalšímu přemetu.

„Jak dobře víte, *monsieur* Caffarelli, zákony naší země říkají, že žádná svobodná žena bez doprovodu nesmí být s mužem, pokud to není jeho sestra či manželka. Máme důvod se domnívat, že máte v pokoji někoho, kdo do ani jedné z obou kategorií nepatří.“

„Přeskočilo vám?“ zeptal se nevěřičně Remy. „Já

ta pravidla znám. Jezdím sem už dost dlouho. Nikdy bych neudělal nic, co by mohlo šejka Muchtadího urazit. A to přece jeho úředníci – včetně vás – vědí, ne?“

„Jedna mladá služebná v slzách přiznala, že do vašeho pokoje vpustila mladou ženu,“ vysvětloval hodnostář. „Rádi bychom se přesvědčili, zda je to pravda.“

„Tak do toho. Zkontrolujte to.“ Remy mluvil nadřazeně a jeho sebevědomí působilo až arogantně. „Kromě mě tu nikoho nenajdete.“

Angelique slyšela, jak se dveře apartmá rozlétly, a dech se jí hvízdavým smykem zastavil v hrdle. Srdce jí bušilo jako perlík do skály. Vlastně měla pocit, že jí vyskočí z hrudi. Stáhla se ve skříni dozadu a doufala, že ji skryjí stíny. Dokonce i zavřela oči, zrovna jako když si malé dítě hraje na schovávanou a myslí si, že pokud ostatní nevidí, nemohou ani oni vidět je.

Slyšela, jak se po apartmá přesouvají pevné kroky, dveře se otevírají a zase zavírají. Někdo odtáhl záclony. Otevřeny a zase zavřeny byly i zásuvky Remyho psacího stolu.

Šuplík? To si myslí, že se vejdu do šuplíku?

„Vidíte?“ Remyho hlas teď zněl už trochu podrážděně. „Kromě mě tu nikdo není.“

„Skříň.“ To promluvil starší z obou hodnostářů. Angelique skoro viděla, jak krátce kývl k její schovávačce. „Prohlédněte tu skříň v ložnici.“

„Děláte si legraci?“ zasmál se chraptivě Remy. „Opravdu si myslíte, že bych udělal něco tak otřepaného?“

Dveře se zrcadlem odjely po vodících lištách. Angelique zvedla pravou ruku a maličko zamávala konečky prstů. „Překvapení!“

Remy nevěřil vlastním očím. Zamžikal, aby se ujistil, že se mu to nezdá. Přece nemůže mít ve skříni Angelique Marchandovou.

Otevřel oči a podíval se znovu.

Má.

„Co to sakra vyvádíš?“ Probodl ji zuřivým pohledem, až ho rozbolely oči. „Co sakra děláš v mém pokoji? V mojí skříni?“

Vykročila ze skříně, jako by vstupovala na jedno z těch evropských přehlídkových mol, po kterých často chodívala. Pohybovala se jako vlnící se kočka, samá noha, samá ruka, vysoká a pružná ňadra a našpulené plné rty. Vyčítavě na něj pohlédla výraznými šedomodrými očima. „To není moc hezké přivítání, Remy. Myslela jsem, že máš lepší způsoby.“

Remyho nikdy ani nenapadlo, že by byl vznětlivý, dokud ovšem neměl co do činění s Angelique. Cítil, jak v něm jako ve vroucím kotlíku bublá vztek. Nikdo ho nedokázal rozběsnit tak jako ona. Byla svěhlavá, rozmazlená a trochu moc odhodlaná dosáhnout svého. Copak nemá žádný smysl pro společenský protokol a zdvořilé chování? Co tu sakra dělá? A v jeho pokoji?

Má vůbec tušení, do jakých problémů ho může dostat?

Kvůli ní vypadá jako lhář. A v zemi jako Dárbirí znamená důvěra vše. Možná je přítelem korunního prince, pohrdání pravidly je tu ale rozhodně nepřijatelné, přítel, či nepřítel.

Můžou ho deportovat.

Obžalovat.

Krev se mu náhle v žilách změnila v led.

Zbičovat.

„Pro to, co děláš v mém pokoji, bys radši měla mít hodně dobré vysvětlení,“ procedil mezi zuby.

Angelique si přehodila hustou vlnitou hřívu lesklých černých vlasů přes štíhlé rameno. „Přijela jsem za tebou kvůli svému sídlu. *Musíš* ho vrátit.“ Prošpikovala ho pohledem tvrdým jako diamant. „Nehnu se do tebe, dokud na mě Tarrantloch nepřepíšeš.“

„*Monsieur Caffarelli*,“ promluvil starší hodnostář

přísným tónem, který naznačoval, že si s ním není radno hrát, „potvrdil byste prosím, že tuto mladou dámu osobně znáte nebo že jste s ní v příbuzenském vztahu? Pokud ne, necháme ji odtud okamžitě vykázat a příslušné úřady se s ní odpovídajícím způsobem vypořádají.“

Vypořádají se s ní? Remy mu se vůbec nelíbilo, jak to zní. Přestože Angelique nesnášel, nemohl jen tak stát a dívat se, jak se jí něco stane. Zhluboka se nadechl a nasadil svůj nejlepší úsměv „vyřešme to v klidu“.

„Obávám se, že došlo k malému nedorozumění. Netušil jsem, že mě chce moje snoubenka překvapit tím, že se tu...“

„Snoubenka?“ ozvali se unisono Angelika i starší hodnostář.

Remy věnoval hodnostáři smířlivý úsměv. „Snažíme se naše zasnoubení držet v tajnosti. U nás doma dělají novináři kvůli podobným věcem hrozné haló.“ Pokrčil rameny jako pravý Francouz. „Však víte, jak to chodí.“

Hodnostář se napřímil a zatvářil se přísně jak instruktor na cvičišti. „Tato mladá dáma může být klidně vaší snoubenkou, jenže to, že je s vámi sama bez doprovodu, je v naší zemi protizákonné.“

„Tak si nějaký doprovod opatříme,“ odvětil Remy. „Stejně tu se mnou nepobude dlouho, že, *ma chérie*?“

Angelique přimhouřila oči do vlásečnicových štěrbinek, její hlas měl ale jistou falešně zpěvavou kvalitu, která drásala již tak přepjaté Remyho nervy. „Jen tak dlouho, jak bude třeba, *mon trésor*.“

Hodnostář se nafoukl do své nikterak výrazné výšky. „Vzhledem k okolnostem poněkud... ehm... překvapivé návštěvy vaší snoubenky, nebude ani jednomu z vás povoleno zemi opustit, dokud nebudete právoplatně oddáni.“

„*Oddáni*?“ připojila se Angelique k Remyho vyděšenému heknutí. „Děláte si legraci?“ Zírala na

hodnostáře vytřeštěnýma očima a s otevřenou pusou. „Vy si určitě děláte legraci!“

„Nedělá,“ zavrčel Remy tak potichu, aby ho ještě slyšela. „Neodporuj. Snaž se zůstat v klidu.“

Zůstat v klidu? Na co si to tu hraješ? Remy si klidně nepřipadal. Ještě nikdy v životě nemusel uvažovat tak rychle. Nápad předstírat, že je Angelique jeho snoubenka, se mu prostě vylíhl v hlavě. A možná to stejně nebude stačit.

„Já si tě nevezmu!“ šlehla po něm zuřivým pohledem připomínajícím modrý blesk. „To radši umřu!“

„Jo, tuhle šanci možná za chvíli dostaneš,“ odtušil Remy. „Teď nejsme ve Francii, Itálii nebo Anglii. Copak ses nepodívala na internet, než jsi sem letěla?“

Angelique ztěžka polkla. „Nemyslela jsem na to. Prostě jsem...“

„Nemyšlení ti jde neobyčejně dobře.“ Remy ji sjel kritickým pohledem. „Udělala sis z něj celoživotní náplň práce.“

Malé ruce se jí sevřely v pevné pěsti a očima mu zasadila další vražedný úder. „Měla jsem za to, že jste s korunním princem nejlepší kamarádi. Copak nemůže něco udělat?“

„Bohužel nemůže.“ Tuhle debatu vedl Remy se svým přítelem už na vysoké. „Královská rodina má velkou moc, ale ne takovou, aby přebila zákony starších.“

„Ale to je směšné!“

Remy na ní vrhl varovný pohled. „Jestli tu chceš stát a plivat urážky jak římská svíce rachejtle, nebudu kvůli tobě riskovat život.“

Otevřela ústa a pak je zase zavřela, protože se jí zřejmě nedostávalo slov. Ne že by jí to mělo vydržet. Remy věděl, jak ostrý a pohotový umí její jazýček být. Odjakživa se snažila mít poslední slovo.

„*Monsieur Caffarelli?*“ Hodnostář vykročil kupředu. „Musíme se teď vzdálit a zařídit vše potřebné, aby obřad mohl proběhnout hned ráno. Pro vaši

snoubenku zajistíme náhradní ubytování. Jistě pochopíte, že strávit noc ve vašem pokoji jí není dovoleno.“

„Ale ovšem.“ Remy věnoval hodnostáři další šarmantní úsměv. *Já ji tu stejně nechci.* „Naprosto chápu. Za impulzivní chování své snoubenky se upřímně omlouvám. Občas je trochu umíněná a svéhlavá, ale jakmile se vezmeme, rychle se naučí poslušnosti. O to se rozhodně postarám.“

Remy se usmál pod fousy, když viděl, jak se Angeličiných tvářích rozlévají dvě ohnivé skvrny. Stála jako socha, Remy ji ale znal dost na to, aby věděl, že je vzteky bez sebe. Poznal to z jejích divokých očí i ze zařatých čelistí. Škoda, že musejí mít doprovod. Docela rád by viděl, jak ten vztek vypadá, když mu konečně povolí uzdu.

Angelique se obrátila ke staršímu hodnostáři, mírná a plachá jako ovečka, a nádavkem mávala těmi svými hustými a neuvěřitelně dlouhými řasami nahoru dolů. „Směla bych si, prosím vás, s mým... éé... snoubencem promluvit o samotě? Mohli byste na nás dohlížet třeba z obývacího pokoje. Necháme tam otevřené dveře. Bylo by to přijatelné?“

Hodnostář vážně přikývl a šklubnutím hlavy naznačil svému společníkovi, že má jít za ním do obývací části.

Jakmile hodnostáři odešli a Angelique se otočila čelem k Remymu, zasáhl ho její divoký pohled naplno. „Propichuješ mě očima zbytečně,“ zarazil ji, než se do něj stačila pustit. „Tohle je tvoje vina.“

Viditelně se třásla zlostí. Připomnělo mu to vibrace malého dvoudobého motorku na zádi člunu.

„*Snoubenka?*“ Znělo to, jako by se měla tím slovem udusit. „Proč jsi nemohl říct, že jsem tvoje sestra nebo... nebo i sestřenka?“

„Protože celý svět ví, že jsem jeden ze tří bratrů, kteří jako malí osiřeli. A poněvadž byli oba mí rodiče jedináčci, žádné sestřenky nemám.“

Vážení čtenáři, právě jste dočetli ukázkou z knihy **Skotské sídlo**.
Pokud se Vám ukáзка líbila, na našem webu si můžete zakoupit celou knihu.